

Arrest

nr. 82 382 van 4 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN STEEN, die *loco* advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A.I.(...), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense afkomst te zijn. U werd op 13/12/1985 geboren en bent getrouwd met M.Z.(...). Samen met uw man behoort u tot de geloofsgroep ‘Woord van het Leven’. Omwille van dit lidmaatschap werden jullie meermaals beledigd. Jullie problemen verergerden evenwel eind oktober toen mensen jullie op straat aanvielen. Erna vielen nog enkele mannen jullie huis waarbij jullie werden geslagen. Er werd er zelfs mee bedreigd jullie kind te ontvoeren. Nadien is er nog poging geweest om u aan te rijden en werd u door een onbekende

geslagen die u probeerde in zijn auto te krijgen. Op 29/11/2011 namen u en uw man het vliegtuig naar België waar jullie diezelfde dag aankwamen. Op 21/12/2011 dienden u en uw man er een asielaanvraag in. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat u uw asielaanvraag baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u dezelfde asielmotieven aanhaalt als deze die door uw echtgenoot M.Z.(...) werden aangehaald en geen andere had (CGVS p.9). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"U en uw vrouw verklaarden vervolging te vrezen vanwege jullie lidmaatschap van de geloofsgroep 'Woord van het leven'. Echter werden vaststellingen gemaakt die dergelijke vervolgingsvrees ongelooftwaardig maken.

Vooreerst werden talrijke tegenstrijdigheden en incoherenties vastgesteld in zaken die aan de kern van jullie vervolgingsrelaas raken.

Zo verklaarde u dat u de politie opbelde nadat enkele mannen op 05/11/2011 jullie woning waren binnengedrongen. De politie zou kort nadien naar jullie woning gekomen zijn en jullie verklaringen hebben opgenomen (CGVS p.6-7, 10, 12-13). Uw vrouw verklaarde echter dat jullie niet naar de politie hebben gebeld naar aanleiding van dit incident noch dat de politie zou zijn gekomen. Zij stelde echter dat jullie samen naar de politie zijn geweest om klacht neer te leggen naar aanleiding van dit incident. Toen zij met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd herhaalde zij enkel dat jullie toen naar de politie zijn geweest (CGVS vrouw 5-7). Bijgevolg geeft ze enkel een bevestiging van de vastgestelde tegenstrijdigheid. Zij verklaarde bovendien dat de politie voor dit incident eens naar jullie huis kwam omwille van de klacht die de buurman naar aanleiding van het incident van eind oktober heeft neergelegd (CGVS vrouw p.7). U maakte dan weer geen enkele melding van dergelijk bezoek van de politie. Bovendien stelde u dat men op die 05/11/2011 met 2 agenten was gekomen terwijl uw vrouw gewag maakt van 1 agent die enkele dagen na het eerste incident van eind oktober 2011, maar nog steeds voor het incident van 05/11/2011, kwam (CGVS p.13, CGVS vrouw p.7). Bijgevolg is er geen enkele mogelijkheid dat jullie het over hetzelfde politiebezoek hadden; zowel qua tijdstip, het doel van het bezoek als het aantal agenten betreffende het enige politiebezoek die jullie beiden aanhaalden komen jullie versies niet overeen. Aangaande hetzelfde incident van 05/11/2011 stelde u voorts dat uw vrouw de deur van de koer opende en dat ze over de koer werd geduwd en getrokken (CGVS p.6, 12). Uw vrouw verklaarde echter dat zij de voordeur van jullie huis had geopend aangezien u de koerdeur de avond voordien had laten openstaan (CGVS vrouw 6, tekening zie bijlage). Toen zij met uw verklaringen werd geconfronteerd bleef ze bij haar versie van de feiten dat zij de voordeur had opengedaan en dat zij niet over de koer werd geduwd en getrokken (CGVS vrouw p.8). Bijgevolg lopen jullie versies aangaan dit ene incident ver uiteen wat de geloofwaardigheid van jullie vervolgingsrelaas reeds ernstig ondermijnt.

Ook betreffende de aanrijding op 06/11/2011 komen de verklaringen tussen u en uw vrouw niet overeen. U verklaarde dat zij aan de halte nabij jullie woning uit een minibus stapte toen er een poging werd gedaan om haar aan te rijden. Diezelfde morgen zou ze nog zijn thuisgekomen (CGVS p.14-15). Zij verklaarde echter dat ze te voet van het park kwam toen ze op een kruispunt bijna werd aangereden (CGVS vrouw p.5). Toen zij geconfronteerd werd met uw verklaring, dat de poging tot aanrijding van haar nabij de halte van jullie huis gebeurde, stelde ze enkel dat het niet bij een halte was maar aan een kruispunt (CGVS vrouw p.8). Toen ze werd geconfronteerd met uw verklaring dat zij juist uit een minibus kwam ontkende zij dit ooit tegen u gezegd te hebben (CGVS vrouw p.8). Voorts stelde zij dat de poging tot aanrijding tegen 18u in de avond gebeurde en dat ze rond 19u thuiskwam (CGVS vrouw p.5). Toen zij met uw verklaring geconfronteerd werd dat zij in de ochtend zou zijn thuisgekomen bleef ze erbij dat ze pas 's avonds is thuisgekomen (CGVS vrouw p.8). Een dergelijke tegenstrijdigheid

over quasi alle facetten van dit incident is een verdere bevestiging van jullie gebrek aan geloofwaardigheid.

Ook betreffende het eerste incident, van eind oktober, werden allerlei ongerijmdheden en vaagheden vastgesteld. Zo kon u niet met zekerheid zeggen of uw vrouw toen met de politie had gesproken (CGVS 11-12). Uw vrouw stelde echter dat ze de plaats al had verlaten voordat de politie toekwam (CGVS vrouw p.4). Bijgevolg is het zeer opmerkelijk dat u niet met zekerheid kon zeggen of zij door de politie werd ondervraagd. Of de mensen die het voor jullie opnamen door de politie werden ondervraagd wist u ook niet met zekerheid te vertellen (CGVS p.12). Vreemd genoeg zou uw vrouw van u gehoord hebben dat de politie met deze mensen zou hebben gesproken (CGVS vrouw p.4). U stelde voorts dat een buurman (woordvoerder van de Apostolische Kerk) de politie belde en dat hij jullie altijd in een slecht daglicht stelde. Volgens uw vrouw zou hij zelfs een klacht tegen jullie hebben ingediend en is de politie volgens haar nog naar jullie gekomen betreffende deze klacht (CGVS p.6-7, CGVS vrouw p.7) . In het licht van deze elementen is het weinig aannemelijk dat u niet kon zeggen hoe deze man heette (CGVS p.13). Een dergelijke vaagheid, onwetendheid en ongerijmdheid is een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij jullie werd vastgesteld.

Verder verklaarde u dat u op 10/11/2011 bij uw kennis onderdook en dat u hem toen vroeg om jullie reis naar het buitenland te regelen. Ook uw vrouw stelde dat u op 10/11/2011 aan een kennis van u vroeg om de reis te regelen (CGVS p.3, 9, 10, CGVS vrouw p.9). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat uw visumaanvraag reeds op 09/11/2011 werd gedaan. Bijgevolg is het niet mogelijk dat die kennis van een kennis het visum voor u regelde daar hij pas ten vroegste op 10/11/2011 kennis genomen had van jullie reisplannen. Bijgevolg ontstaan er ernstige vermoedens dat u zonder smokkelaar op legale wijze naar België reisde en jullie moedwillig jullie paspoorten voor de asiendiensten achterhouden.

Voorts dient te worden opgemerkt dat jullie onaannemelijk lang gewacht hebben om een asielaanvraag in te dienen nadat jullie in België waren toegekomen. Ondanks het feit dat jullie reeds op 29/11/2011 in België aankwamen dienden jullie pas op 21/12/2011 een asielaanvraag in. Toen uw vrouw gevraagd werd waarom jullie zolang hebben gewacht stelde ze enkel dat jullie op paspoorten aan het wachten waren (CGVS vrouw p.9). Dergelijke uitleg is om verschillende redenen onafdoende. Vooreerst blijkt uit jullie visumaanvraag dat jullie een aanvraag indienden vooraleer jullie contact met de smokkelaar hadden gemaakt. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat jullie een smokkelaar geregeld hadden en kan er van worden uitgegaan dat jullie moedwillig jullie paspoorten achterhouden. Bovendien kan worden verwacht dat iemand die nood aan internationale bescherming heeft dit zo spoedig als mogelijk zou aanvragen – zelfs indien men nog niet over een paspoort zou beschikken. Het feit dat jullie onaannemelijk lang gewacht hebben met het indienen van een asielaanvraag zonder hier een afdoende en geloofwaardige reden voor te geven ondergraaft dan ook de ernst van jullie vervolgingsvrees.

Verder verklaarde u dat jullie in uw geboortedorp, voor jullie verhuis naar Yerevan, problemen hadden met de plaatselijke woordvoerder van de Apostolische Kerk. Ondanks het feit dat u in een klein dorp opgroeide en er maar 1 woordvoerder was konden u noch uw vrouw de naam van deze man zeggen – u stelde enkel dat hij A.(...) of Ar.(...) heette zonder de familienaam te kunnen geven (CGVS p.16, CGVS vrouw p.3). Het is weinig aannemelijk dat jullie niet de identiteit kunnen zeggen van de persoon van wie jullie allebei stelden dat hij de reden was dat jullie naar Yerevan verhuisden. Zelfs indien geloof kan worden gehecht aan jullie problemen in uw geboortedorp, quod non, kunnen deze problemen niet als zwaarwichtige vervolgingsfeiten worden gekwalificeerd daar het enkel om verbale beledigingen ging (CGVS p.16).

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat jullie bewering als zou het niet mogelijk zijn voor leden van 'Woord van het leven' om een veilig bestaan in Armenië te hebben omwille van jullie lidmaatschap van de groepering 'Woord van leven' een blote bewering is die jullie amper kunnen staven. Ten eerste kon u geen enkel concreet voorbeeld geven van geloofsgenoten die soortgelijke vervolgingen hadden meegemaakt (CGVS p.15). Het is weinig aannemelijk dat indien mensen van uw religieuze beweging, die in een relatief groot aantal voorkomen in Armenië, op systematische wijze worden vervolgd u hier geen enkel concreet voorbeeld van kunt geven. Ten tweede werd reeds vastgesteld dat jullie over nagenoeg elk ernstig vervolgingsfeit tegenstrijdige verklaringen aflegden wat de door jullie verklaarde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig maakt. Ten derde beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat leden van geregistreerd geloofsgroepen het slachtoffer kunnen zijn van beledigingen, intolerantie en sociale discriminatie maar niet dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van leden van geregistreerde geloofsgroepen – u gaf immers aan dat jullie geloofsgroep geregistreerd is in Armenie (CGVS p.2) en zulks blijkt ook uit informatie die door het Commissariaat-generaal bij het administratief dossier werd gevoegd. Bovendien blijkt uit diezelfde informatie dat de Armeense autoriteiten deze geloofsgroepen weinig in de weg leggen. Het feit dat uw vrouw internetcommentaren neerlegt die jullie gebedsbeweging in een negatief daglicht plaatsen ligt in de lijn van de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Ze wist overigens amper wie dergelijke commentaren had geponeerd wat een adequate inschatting van deze internetinformatie naar asielvrees door haar zelf alleen maar in de weg staat. Bovendien komt zij er zelf niet in voor (CGVS vrouw p.10-11). Voorts legde zij enkele opnames in de vorm van een cd-rom neer waarin bepaalde religieuze leiders van de Apostolische Kerk zich beledigend over jullie geloofsgroep uitlaten (CGVS vrouw p.9). Deze zaken indiceren dat jullie beweging weliswaar niet door iedereen wordt gesteund en dat bepaalde segmenten, vooral vanuit religieuze hoek, zich negatief ten aanzien van dergelijke geloofsgroepen opstellen. Het kan evenwel niet aantonen dat leden van uw geloofsgroep op systematische wijze worden vervolgd noch dat u of uw vrouw het slachtoffer van zwaarwichtige vervolgingsfeiten waren omwille van jullie lidmaatschap van deze geloofsgroep. Het loutere feit dat jullie zouden zijn beledigd en moeilijk zouden worden aanvaard kan dan ook niet als vervolging worden gezien.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door jullie neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

De lidkaart van uw vrouw bij 'Woord van het leven', haar diploma in Bijbelstudie, enkele foto's (CGVS vrouw p.10), een krantenartikel (CGVS vrouw p.10) en de opname waarvan zij denkt dat zij er tijdens een toespraak van één van jullie leiders in voorkomt (CGVS vrouw p.9) indiceren dat jullie lid zijn van deze geloofsgroep wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

De geboorteaktes van u, uw vrouw en van uw kind en uw werkboekje bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over jullie asielmotieven.

Uw medailles en uw erkenningen van het leger werden niet bij het asieldossier gevoegd daar u er niets mee wilde aantonen (CGVS p.4)."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, M.Z.(...). Zij roept dezelfde motieven en middelen in. Zij roept een bijkomend motief in betreffende het zorgvuldigheidsbeginsel in, meer bepaald dat het aanvankelijk de bedoeling was dat na haar gehoor er

nog bijkomende vragen aan haar echtgenoot gesteld zouden worden. Aangezien de interviewer nog geconfronteerd werd met talrijke bijkomende documenten van verzoekers en het bijna 18 uur was, het ineens niet meer nodig was aan verzoeker bijkomende vragen te stellen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 82 381 van 4 juni 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot, M.Z.(...) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing.

Wat de opwerping van de schending van de rechten van verdediging betreft merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker haalt artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen aan en stelt dat deze artikelen geschonden zouden zijn omdat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de asielaanvraag die verzoeker heeft ingediend en waaruit duidelijk zou blijken dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag). Verzoeker meent dat uit de feitelijke gegevens blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) in de bestreden beslissing de motiveringsplicht niet op bevredigende wijze heeft nageleefd, omdat verzoeker meent dat uit zijn verklaringen duidelijk is gebleken dat zijn leven en/of vrijheid ernstig in gevaar is bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoeker wijst erop dat vervolging ook kan bestaan uit de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden. Verzoeker meent dat hij net daarvan te lijden heeft, maar hij stelt dat de landen waar asiel aangevraagd wordt het vluchtelingenverdrag zelden zo ruim interpreteren dat er met deze omstandigheden rekening wordt gehouden.

De Raad wijst op artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door :

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”

Artikel 48/5, §2 tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.”

De Raad betwist niet dat een vrees voor vervolging ook kan uitgaan van andere actoren dan de autoriteiten in verzoekers land van herkomst, indien deze autoriteiten er niet in slagen een redelijke bescherming te bieden. Maar ook in deze situatie is het essentieel dat verzoeker zijn relaas aannemelijk maakt, waar hij in casu niet in slaagt.

Verzoeker stelt ook dat het bewijzen van een gegronde vrees vaak een moeilijke zaak is omdat asielzoekers het wantrouwen tegenover de autoriteiten van hun land van herkomst vaak meenemen naar de instanties van de landen waar zij asiel aanvragen. Ook in verzoekers geval is dit zo.

De Raad is van mening dat van verzoeker mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Het eventuele wantrouwen van verzoeker is derhalve geen geldige verklaring voor het gebrek aan coherentie en aannemelijkheid van de verklaringen van verzoeker.

Verzoeker wenst voor de bespreking van de motieven van de bestreden beslissing op te merken dat de weergave van de feiten die de commissaris-generaal geeft in de bestreden beslissing nogal beknopt en eerder sec is, met weglating van belangrijke nuances. Verzoeker benadrukt dat hij tijdens het gehoor veel informatie gegeven heeft en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden. Daarom verwijst verzoeker naar wat hij reeds vooraf in de procedure heeft verklaard en meent hij dat de commissaris-generaal met deze tendentieuze weergave van de feiten slechts zijn onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van verzoekers concrete situatie in zijn land van herkomst. Verzoeker vraagt zich verder af in welke mate er sprake kan zijn van een degelijk onderzoek ten gronde als de commissaris-generaal er zelfs niet in slaagt om een correcte weergave van de feiten te geven, en eveneens de voorgelegde documenten niet behoorlijk onderzoekt. Verzoeker benadrukt dan ook dat de motivering niet voldoende is en dat de commissaris-generaal zich blindstaart op enkele zogenaamde tegenstrijdigheden.

De Raad wijst er vooreerst op dat het louter stellen dat de bestreden beslissing een beknopte weergave is van verzoekers verklaring en dat er belangrijke nuances weggelaten zouden worden niet volstaat om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker verduidelijkt niet welke belangrijke nuances de commissaris-generaal zou hebben weggelaten en maakt niet aannemelijk dat de stuk(en) te beknopt onderzocht zouden zijn. In de bestreden beslissing wordt zeer duidelijk aangegeven waarom de commissaris-generaal geen geloof hecht aan verzoekers verklaringen. De Raad meent dan ook dat er helemaal geen onwil kan verweten worden aan de commissaris-generaal. Het feit dat de bestreden beslissing een samenvatting is van de aangehaalde feiten wijst er niet op dat de commissaris-generaal onredelijk of onzorgvuldig zou geweest zijn bij het onderzoek van het asielrelaas van verzoeker.

Verzoeker stelt dat het duidelijk is dat in zijn land van herkomst afwijkende religieuze opvattingen niet getolereerd worden en dat de overheid zelfs haar vertegenwoordigers (zoals de politie) gebruikt om mensen die wel een afwijkende religie volgen, zoals verzoeker, het leven zuur te maken. De daders van die misdrijven blijven volgens verzoeker tevens buiten schot omdat diezelfde overheid en haar vertegenwoordigers hen bescherming en steun verlenen.

Verzoeker kan niet louter stellen dat een bepaald iets duidelijk zou zijn. Indien verzoeker zijn relaas wil baseren op een algemene situatie in zijn land van herkomst dient hij dit ook sterk te maken met concrete argumenten.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal vooral problemen haalt uit het feit dat er talrijke tegenstrijdigheden zouden zijn in de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote, waardoor de vrees voor vervolging ongeloofwaardig zou zijn. Verzoeker zou nochtans tijdens zijn gehoor getracht hebben zo duidelijk mogelijke verklaringen af te leggen, maar de commissaris-generaal aanvaardt deze ogenschijnlijk niet en verduidelijkt volgens verzoeker niet waarom.

De Raad is van mening dat dit argument niet overtuigt. Uit de bestreden beslissing blijkt namelijk zeer duidelijk waarom de commissaris-generaal de verklaringen van verzoeker niet zonder meer allemaal aanneemt. De bestreden beslissing haalt meerdere tegenstrijdigheden aan tussen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote en deze tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeker.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben omtrent de gebeurtenissen op 5 november 2011, wenst verzoeker nogmaals te bevestigen dat er naar aanleiding van dit incident weldegelijk politie naar hun huis is gekomen. Bovendien merkt verzoeker op dat zijn echtgenote volledig in paniek was en dat zij met hun kindje in de kamer was zodat zij niet heeft gezien dat verzoeker de politie belde. Verzoekers echtgenote heeft die dag wel een politieagent gezien die heeft getracht haar tot rust te brengen, maar door het feit dat zij blijkbaar zo hard in paniek was kan zij zich dit niet meer volledig correct herinneren. Verzoeker stelt verder dat de inval en de bedreiging om hun kind te ontvoeren zo een indruk heeft gemaakt op zijn echtgenote dat zij de zaken mogelijks door elkaar heeft geslagen en hierdoor een verwarde versie van de feiten gegeven heeft. Verzoeker stelt dat zij naar aanleiding van de klacht van de buurman naar de politie zijn geweest en naar aanleiding van de inval in hun huis hebben zij de politie gebeld die vervolgens naar hun huis kwam, maar door haar paniek zou verzoekers echtgenote beide incidenten dus door elkaar gehaald hebben tijdens het gehoor.

De bestreden beslissing stelt: "(...)Zo verklaarde u dat u de politie opbelde nadat enkele mannen op 05/11/2011 jullie woning waren binnengedrongen. De politie zou kort nadien naar jullie woning gekomen zijn en jullie verklaringen hebben opgenomen (CGVS p.6-7, 10, 12-13). Uw vrouw verklaarde echter dat jullie niet naar de politie hebben gebeld naar aanleiding van dit incident noch dat de politie zou zijn gekomen. Zij stelde echter dat jullie samen naar de politie zijn geweest om klacht neer te leggen naar aanleiding van dit incident. Toen zij met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd herhaalde zij enkel dat jullie toen naar de politie zijn geweest (CGVS vrouw 5-7). Bijgevolg geeft ze enkel een bevestiging van de vastgestelde tegenstrijdigheid. Zij verklaarde bovendien dat de politie voor dit incident eens naar jullie huis kwam omwille van de klacht die de buurman naar aanleiding van het incident van eind oktober heeft neergelegd (CGVS vrouw p.7). U maakte dan weer geen enkele melding van dergelijk bezoek van de politie. Bovendien stelde u dat men op die 05/11/2011 met 2 agenten was gekomen terwijl uw vrouw gewag maakt van 1 agent die enkele dagen na het eerste incident van eind oktober 2011, maar nog steeds voor het incident van 05/11/2011, kwam (CGVS p.13, CGVS vrouw p.7). Bijgevolg is er geen enkele mogelijkheid dat jullie het over hetzelfde politiebezoek hadden; zowel qua tijdstip, het doel van het bezoek als het aantal agenten betreffende het enige politiebezoek die jullie beiden aanhaalden komen jullie versies niet overeen.(...)".

Uit dit deel van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoeker en zijn echtgenote met betrekking tot dit incident en de politie die al dan niet bij hun thuis is gekomen verscheidene tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Verzoeker kan deze tegenstrijdigheden niet allemaal verklaren door te stellen dat zijn echtgenote volledig in paniek was en met hun kindje in de kamer zou hebben gezeten.

Verder is het zo dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

Met betrekking tot de verwarring over de deur en de poort merkt verzoeker op dat het gemaakte onderscheid tijdens het gehoor niet steeds duidelijk was en dat het wat hem en zijn echtgenote betreft om twee deuren gaat. Het zou bovendien zo zijn dat hun deuren normaal steeds dicht zijn en dat het dus een vraagteken is hoe deze mannen hun huis zijn binnengedrongen. Ofwel zouden zij de deur per ongeluk open hebben gelaten, ofwel zouden deze mannen er over zijn gekropen. Verzoeker stelt dat ze iets gehoord hadden en dat pas nadat zijn echtgenote was gaan kijken deze mannen samen met haar naar binnen kwamen en haar duwden en sloegen.

De bestreden beslissing stelt: "(...)Aangaande hetzelfde incident van 05/11/2011 stelde u voorts dat uw vrouw de deur van de koer opende en dat ze over de koer werd geduwd en getrokken (CGVS p.6, 12). Uw vrouw verklaarde echter dat zij de voordeur van jullie huis had geopend aangezien u de koerdeur de avond voordien had laten openstaan (CGVS vrouw 6, tekening zie bijlage). Toen zij met uw verklaringen werd geconfronteerd bleef ze bij haar versie van de feiten dat zij de voordeur had opengedaan en dat zij niet over de koer werd geduwd en getrokken (CGVS vrouw p.8). Bijgevolg lopen jullie versies aangaan dit ene incident ver uiteen wat de geloofwaardigheid van jullie vervolgingsrelaas reeds ernstig ondermijnt.(...)"

De Raad merkt op dat verzoekers verklaringen in zijn verzoekschrift geenszins een uitleg zijn voor de tegenstrijdigheid die de bestreden beslissing aanhaalt.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid die de commissaris-generaal aanhaalt over de poging om verzoeksters echtgenote aan te rijden, stelt verzoeker dat zijn echtgenote normaal gezien altijd met de minibus naar huis komt en dat hij, toen zij hem vertelde dat dit op een kruispunt gebeurde, ervan uit is gegaan dat dit het kruispunt was dat aan de halte lag en dat zij bijgevolg ook met de minibus naar huis was gekomen. Verzoeker meent dus dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid, maar hoogstens van een kleine verwarring of een eigen gevolgtrekking in hoofde van verzoeker.

De Raad is van mening dat verzoeker hier een verklaring geeft voor de vastgestelde tegenstrijdigheid die na reflectie tot stand is gekomen en die niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Wat betreft het incident eind oktober herhaalt verzoeker dat hij niet zeker wist of zijn echtgenote met de politie gesproken had. Verzoeker wijst erop dat hij en zijn gezin zo vaak problemen kende en zo regelmatig beledigd werden, dat het op den duur quasi onmogelijk werd om alles in detail en afzonderlijk te onthouden. De bestreden beslissing meldt enkele incidenten, maar verzoeker benadrukt dat dit niet de enige feitelijkheden zijn. Verzoeker stelt dat hij en zijn echtgenote zo vaak lastig werden gevallen dat hij uren en uren zou kunnen vertellen over zijn problemen, zodat zelfs een gehoor van enkele uren slechts een beperkte weergave kan geven van hun problemen. Gelet op de beperkte tijd voor een gehoor op het Commissariaat-generaal dienen zowel de interviewer als de geïnterviewde een selectie te maken, waardoor er altijd en onvermijdelijk een aantal gebeurtenissen onbesproken blijven of slechts zijdelings aangehaald worden. Ook in casu zou dit het geval zijn. Verzoeker wijst er tevens op dat hij tijdens het gehoor ook behoorlijk zenuwachtig was, wat begrijpelijk is gezien de gevolgen gekoppeld aan dit gehoor.

De Raad wijst erop dat uit de gehoorverslagen van verzoeker en zijn echtgenote blijkt dat zij beide spreken over dezelfde incidenten en dat zij geen andere ernstige incidenten aanhalen. Verzoeker kan dus niet sterk maken dat de feitelijkheden die in de bestreden beslissing aangehaald worden niet de enige zijn, maar dat er nog talrijke andere zouden geweest zijn. Verder is het zo dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Indien er nog andere incidenten zouden geweest zijn die verzoeker aangezet heeft tot het verlaten van zijn land van herkomst heeft verzoeker weldegelijk de kans gekregen om deze uiteen te zetten op het Commissariaat-generaal, maar hij, noch zijn echtgenote heeft dit gedaan.

Waar de bestreden beslissing stelt dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker de naam van de woordvoerder van de Apostolische Kerk niet kon geven, stelt verzoeker dat een dergelijke motivering werkelijk te vergaand is en niet kan weerhouden worden. Het zou immers volkomen normaal zijn dat hij deze man zijn naam niet kent aangezien deze enkel aangesproken wordt als "woordvoerder" of "pastor".

Verzoeker wijst er bovendien op dat hij weldegelijk de voornaam van deze man heeft gegeven tijdens het gehoor, zodat de argumentering volkomen incorrect is.

De Raad meent dat dit een overtollig motief is. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Verzoeker meent bijgevolg dat de commissaris-generaal zich er te gemakkelijk vanaf maakt. Hij stelt dat voor zover er al sprake is van enige vorm van tegenstrijdigheid, dat deze hoger reeds verduidelijkt werd en dat deze in elk geval niet van die aard is om te twifelen aan verzoekers geloofwaardigheid en hem daarom de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming te weigeren.

De Raad is van mening dat de aangehaalde tegenstrijdigheden weldegelijk voldoende zijn om verzoekers geloofwaardigheid te ondermijnen en merkt op dat verzoeker er niet in slaagt om concrete argumenten aan te brengen die deze appreciatie kunnen veranderen.

De commissaris-generaal stelt dat het weinig aannemelijk is dat, indien mensen van de religieuze beweging van verzoeker op systematische wijze zouden worden vervolgd, verzoeker hier geen concrete voorbeelden van kan geven. Verzoeker stelt in dit verband dat hij nog niet zo lang lid was van de geloofsgemeenschap als zijn echtgenote en dat zij tijdens haar gehoor meerdere internetartikels heeft neergelegd, maar dat de interviewer nauwelijks de tijd nam, of de interesse toonde om deze artikels te bekijken. Verzoeker meent dat uit de bestreden beslissing evenmin afgeleid kan worden dat de commissaris-generaal de voorgelegde CD-ROM heeft bekeken, hoewel verzoekers echtgenote aangaf dat zij op deze CD-ROM voorkwam, meer bepaald bij de toespraak van één van de leiders.

Wat betreft de CD-ROM waarop verzoekers echtgenote te zien zou zijn bij een toespraak van één van de leiders, merkt de Raad op dat dit enkel aantoonde dat verzoekers echtgenote effectief deelnam aan een bijeenkomst van de beweging van "Het woord van het leven", hetgeen niet door de bestreden beslissing betwist wordt. De Raad volgt de commissaris-generaal waar hij stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker en zijn echtgenote geen concrete voorbeelden kunnen geven van andere personen die problemen hebben gekregen omdat zij volgelingen zijn van "Het woord van het leven" indien de volgelingen van deze kerk op systematische wijze vervolgd zouden worden. Wat betreft de internetartikels stelt de Raad vast dat deze in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld en niet vergezeld zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad deze stukken niet in overweging te nemen.

Verzoeker stelt vervolgens dat uit de bewoordingen van de commissaris-generaal zelf blijkt dat hij weldegelijk erkent dat er problemen zijn voor mensen die tot geregistreerde doch afwijkende geloofsgroepen behoren. In dit verband wijst verzoeker erop dat de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt niet altijd correct is, enerzijds omdat zij vaak zeer algemeen is en anderzijds omdat de mensen die het slachtoffer worden van dergelijke praktijken niet steeds durven vertellen wat er juist gebeurd is. Verzoeker benadrukt tevens dat de situatie in zijn land van herkomst niet te vergelijken is met deze in België aangezien in zijn land van herkomst de wetten niet altijd eerlijk en correct worden toegepast.

De Raad wijst erop dat het niet is omdat de commissaris-generaal erkent dat er problemen kunnen zijn voor mensen die geregistreerde maar afwijkende geloofsovertuigingen hebben, dat verzoeker zijn relaas niet meer aannemelijk moet maken, hetgeen in casu niet is gelukt. Verder is het zo dat het verzoeker vrij staat om met concrete argumenten aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt niet overeenkomt met de werkelijkheid, maar hij blijft hier in gebreke.

Verzoeker wijst er bovendien op dat niet van hem verwacht kan worden dat hij van elk incident harde bewijzen kan voorleggen. Er staat overigens nergens in de wet geschreven dat een asielzoeker over een minimaal aantal noodzakelijke bewijsstukken en documenten dient te beschikken alvorens hij het land binnenkomt. Verzoeker merkt op dat er dagelijks mensen asiel aanvragen zonder ook maar op enige wijze te kunnen bewijzen hoe ze het land zijn binnengekomen of wat hun identiteit is en zonder dat dit feit achteraf tegen hen wordt gebruikt als argument om de asielaanvraag af te keuren. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal zich er hier te gemakkelijk vanaf maakt en dat de door hem aangevoerde argumentering niet kan worden aanvaard.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker begrijpt niet waarom zijn omvangrijke en zeer gedetailleerde verhaal plots herleid wordt tot een aantal details en zogenaamde tegenstrijdigheden, op grond waarvan zijn asielaanvraag afgewezen wordt. Hij stelt manifeste angst te hebben om terug naar zijn land van herkomst gestuurd te worden en te worden onderworpen aan schendingen van de rechten van de mens zoals in zijn relaas uiteengezet. Hij meent dan ook dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd is.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van Het Europees Verdrag ter vrijwaring van de rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna: EVRM)

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing verzoeker de facto verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 2 EVRM beschermt het recht op leven, artikel 3 EVRM verbiedt de verdragsluitende partijen personen te onderwerpen aan folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen. Artikel 5 lid 1 waarborgt tot slot het recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid.

Verzoeker wijst erop dat de schending van artikel 3 EVRM door een staat niet enkel kan voortvloeien uit de rechtstreekse actie van deze staat zelf, maar eveneens uit het feit dat een staat zijn medewerking verleent op de een of andere manier aan een uitzetting naar een land waar een schending van artikel 3 dreigt en verwijst naar een arrest van het Europees Hof voor de rechten van de Mens. Verzoeker meent dus dat hij door de bestreden beslissing onderworpen wordt aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens.

De schending van de artikelen 2, 3 en 5 EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 2, 3 en 5 van het EVRM ruimer zijn dan de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Het middel is niet gegrond.

2.3. In een laatste middel beroept verzoeker zich op een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat een beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen genomen worden en die men als redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Verzoeker stelt daarentegen vast dat de bestreden beslissing zomaar zonder enig aangetoond grondig en nuttig onderzoek besluit tot de weigering van de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming, om reden van enkel zogenaamde tegenstrijdigheden en gebrek aan geloofwaardigheid en dat de voorgelegde stukken niet behoorlijk onderzocht werden. Daarom meent verzoeker dat de bestreden beslissing geenszins op redelijk wijze genomen werd.

Verzoeker meent dat indien een zorgvuldig onderzoek gebeurd was nooit tot een weigering zou besloten kunnen zijn. Een dergelijk onderzoek had volgens verzoeker eveneens kunnen bevestigen wat er werkelijk met verzoeker is gebeurd en eveneens dat hij nog steeds alle redenen heeft om te geloven in het feit dat er gevaar bestaat dat de regels zoals vervat in het vluchtelingenverdrag aldaar geschonden worden.

Verzoeker stelt dat hij tijdens zijn gehoor steeds zeer duidelijk heeft aangegeven dat er weldegelijk een politiek aspect gelegen is aan de problematiek die hem treft. Hij verwijst naar zijn verklaringen en stelt dat uit het feit dat de commissaris-generaal hieruit concludeert dat verzoeker niet voldoende elementen aanbrengt die erop wijzen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag, slechts de onwil en onkunde van de commissaris-generaal aantoon om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin verzoeker zich bevond.

Verzoeker heeft dan ook de stellige indruk dat de commissaris-generaal de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust enkel de informatie te gebruiken die haar best uitkomt en zich blindstaart op enkele elementen. Verzoeker stelt zich dan ook de vraag in hoeverre dergelijke behandeling van een asioldossier nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn.

Verzoeker klaagt derhalve de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel. Verzoeker maakt geenszins hard dat de commissaris-generaal partijdig zou zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissing. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de aard van de bestreden beslissing volstaat daartoe niet.

Verzoeker klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Uit verzoekers verzoekschrift lijdt de Raad eveneens af dat verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel. Het zorgvuldigheidbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote op 2 februari 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Armeens machtig is en hebben zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de

zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.”

Wat de bijkomende opmerking betreft van verzoekster meent de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden werd daar uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de asielaanvraag van verzoekers grondig onderzocht werd en er niet uit blijkt dat het noodzakelijk was bijkomende vragen aan verzoeker te stellen.

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS